

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἐνιαχόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδίν' ἡ γλῶσσα.

Δευτέρα τοῦ Γενάρη κι' εἰκοστή,
ὀργανωτὰί μᾶς ἦλθαν ξακουστοί.

Χίλια πενήντα πέντε κι' ἑκατό,
χιοναῖς καὶ ξεροθύρι δυνατό.

Ὁ «Ρωμηός», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξὼν πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτό.

**Μιλοῦν κι' οἱ λιμαδόροι
γιὰ τοῦ Βορρᾶ τὴν κόρη.**

Χιόνια πέρα' στήν Πεντέλη,
χιόνια καὶ' στὸν Ὑμητό,
χιόνια σ' ὅλους τοὺς ἐν τέλει,
καὶ σὲ Στόλο καὶ Στρατό.

Ρωμηοσύνη βγαίνει τώρα
χιονισμένη, λευκοφόρα,
καὶ' στὸ κάλλος τῆς τρυφῆς.

Ἡ χιών τὴν κατακλύζει
κι' ὅλο σκέψις στροβιλίζει,
'στὸ μῆλός της σὰν νιφάς.

Τί χαρὰ μας, Περικλέτο,
ποῦ μέσ' στ' ἄλλα τὰ καλὰ
ἔπεσε καὶ χιόνι φέτο...
γέλα πῆδα, τραλάλα.

Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ χιονίζει
καὶ καθένas, ποῦχει γνώσεις,
τὸ μῆλός του βασανίζει
μὲ τὰς νέας ἀνορθώσεις.

Χιόνια μέσα σὲ πλατεῖαις, σὲ δρομίσκους, σὲ γωνιαῖς...
πᾶμε στὴ Βουλὴ, βρε τέρας,
νὰ πετάξωμε χιοναῖς
μέσα' στοὺς διπλοὺς πατέρας.

Σὰν τὰ χιόνια τὰ τεφτέρια
τῆς μουφλούζας τὰ τρανά,

Φ.— Σὰν τὰ χιόνια, Περικλέτο...

Π.— Σὰν τὰ χιόνια, Φασουλῆ.

Φ.— Σὰν τὰ χιόνια καὶ τὸ κράτος...

Π.— Σὰν τὰ χιόνια καὶ ἡ Βουλὴ.

Φ.— Εἶδες τοῦ Βορρᾶ τὴν κόρη,
Περικλέτο στοκοφίσι;

Π.— Ναι, τὴν εἶδα νὰ καθίσῃ
καὶ' στῆς Ἀθηνᾶς τὸ δόρυ.

Χιονισμένος κάθε λόφος
κι' ὁ ξανθὸς ὁ μουσιτρόφος.
Χιονισμέν' οἱ Παρθενῶνες,
χιονισμέναις ἡ κολώναις.

Κύττα μέρη δοξασμένα...
ὅλα τώρα χιονισμένα
τὰ κυττάζω στὴν ἀράδα,
καὶ τρυφῶ μέσ' στήν ἀσπράδα.

Ὅλους μᾶς ἀσπρίζει χιόνι,
κι' ἀπὸ τοῦτο ξεφυτρώνει
νέα δάφνη καὶ μυρσίνη.

Βλέπω χιόνια καὶ' στὸν Πάρνη,
καὶ σὰν γύφτικο σκεπάρνι
καμαρόν' ἡ Ρωμηοσύνη.

σάν τὰ χιόνια καὶ τὰ χέρια,
ποῦ βουτοῦνε σὲ λιανὰ.

Σάν τὰ χιόνια λέραις, βρώμας,
σάν τὰ χιόνια σκέψεις, γνώμας,
σάν τὰ χιόνια καὶ μουντζούραις,
ποῦ σκεπάζουν τόσαις μούραις.

Σὺ, καλόκαρδη μητέρα,
τρώφα' στοῦ Βορρᾶ τὴν κόρη,
καὶ χιόνος λευκοτέρα
πρὸς Ἀνθρώπων προχώρει.

Ἄσπρα βάλει γιὰ καλὸ σου,
κι' ἄσπροφώρα σ' ὅλους δαίγνε
κάτασπρον τὸ κούτελό σου...
χιόνια δέχου, χιόνια ρίχνε.

Τρέξ' ἐδῶ καὶ τρέξ' ἐκεῖ,
καὶ χαιρέτιζε λευκὴ
τὰ βουνά σου τ' ἀσημένια.

Κι' ἔχε' γρήγορο τὸν νοῦ
μὴ φανῆς κολοκυθένια
σάν τὴν πῆχτα τοῦ Σπανοῦ.

Τί χαρά μας, Περικλέτο,
ποῦ πεσε καὶ χιόνι' φέτο.
Κύττα τὸν Λυκαβητό...
τὸ' περίμενες κι' αὐτό;

Περικλέτο μου γκορούλλα,
μέσ' στήν τόση τὴν κυρίλα
ἐπερίμενες ἄσπριλα;

Καιρὸς πάλι νὰ γελᾷς
καὶ νὰ τραγουδῇς πολλὰς
εὐτυχίας ἀνεπίστους
μὲ τοὺς ἄνδρας τοὺς ἀρίστους.

Χιόνι' στῆς Βουλῆς τὴν στέγη
ρίγη ψύχους προκαλεῖ,
κι' ὅμως πῦρ τὴν καταφλέγει,
κι' ὅμως πῦρ τὴν πυρπολεῖ.

Τοῦτο, μούρη περγελάστρα,
δίνει φλόγα, δίνει σφῆγος,
τοῦτο τζάκι καὶ θερμάστρα
μέσ' στῆς παγωνιάς τὸ ρῆγος.

Τοῦτο σήμερα τῆς δίνει
μία ζέστη περισσή,
κι' ἔτσι γίνεται καμίνι
καὶ σάν βάτος Μωῦσῃ.

Πῦρ φωτίζει, ἱερὸν,
πῦρ πυρίνων ἡμερῶν,
ἀνομβρώσεως μελλούσης.

Πῦρ, ὅπου γεννᾷ Τιτᾶνας,
πῦρ, ποῦ σούρχεται παιᾶνας
ἐμπνευσμένους ν' ἀναιρούσης.

Πῦρ, ποῦ ξεστραχώνει πλῆθος
πολιτείας φουσκωμένης
μὲ ρητορικὴ παχελιά.

Κι' ἐξεγείρειν κάθε στήθος
ὅπως καὶ τῆς Ὑμένης
τὸν ἱμάμη τὸν Γλαχιά.

Πῦρ ζωῆς, χυμῶν πλουσίων,
πῦρ διπλῶν πληρεξουσίων,
καὶ σὺ βλέπωντας τῆς φλόγαις, τῆς ἀναλαμπᾶς, τῆς ζώης
λές: Χριστέ καὶ Παναγιά,
βοηθάτε, πυροσβέσταις,
νὰ μὴν πιάσῃ πυρκαγιά.

Ἐνα τέτοιο πῦρ, ποῦ λήγει
κάθε πάγο, κάθε χιόνι,
τέτοιο πῦρ δὲν τὸ ξανάδα
ἕως τῶρα στήν Ἑλλάδα,
τὴν πυρίκαυστον κοιλάδα.

Μέγας τῆς Διπλῆς ἀγῶν μ' ἐξελεγχεῖς ἐκλογῶν.

II. — Μέσ' ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνω
καὶ στὰ τμήματα πηγαίνω
τῆς Διπλῆς Βουλῆς ριγῶν,
γιὰ νὰ δῶ καμπύσαις μούραις,
γιὰ ν' ἀκούσω καὶ μουρμούραις
κι' ἐξελεγχεῖς ἐκλογῶν.

Καμμία μελάνη κηλὶς
τὰς ἐκλογὰς δὲν στίζει,
καὶ τὴν ἀσπράδα τῆς Βουλῆς
ποσῶς δὲν στιγματίζει.

Ὅλοι των ἀσπροπρόσωποι χωρὶς μουντζούρας στίγματα
κηρύττουν Συνταγματικῶν μεταβολῶν κηρύγματα,
Ἄσπροπρόσωπους ὅλους των τοὺς βλέπω καὶ χιονάτους
μόνον μὲ τὴν Ἀνθρώπων τυρβάζοντας τοῦ κράτους.

Τῆς Ἀρτας ἐκλογὴ φαιδρότητας πηγῇ.

Γιὰ τὴν Ἀρτα μόνον εἶδα νὰ γενῇ στὸ τμήμα φούριζα,
νὰ σηκώνεται γροθιά,
νὰ παστρεύονται κουμπούρια,
ν' ἀκονίζονται σπαθιά.

Καὶ παρ' ὀλίγον νάχωμε καινούριαις δυστυχίαις
καὶ δῶ μοινομαχίαις,
καὶ παρ' ὀλίγον νάβγαινε μὲ τὸ σπαθὶ κι' ὁ Σῆμος,
καὶ τώρα νὰ τὸν ἐβλεπες μαχόμενον ἀλκίμως.

Θέλουμε νὰ ποῦνε τάχα, Φασουλῇ μου κακομοίρη,
πῶς πουλάκια κελαιδοῦσαν εἰς τῆς Ἀρτας τὸ γεφύρι
ὅτι τάχατε καμπόσοι ψηφοφόροι φουκαράδες
τοῦ κίριου Καραπάνου μοιρασθήκανε παράδες.

Κι' ἀκουσθήκαν χωρατὰ γιὰ τὸν πλούσιο ποικίλα,
ποῦ δὲν εἶχανε νισάφι,
καὶ τὸν ἔκαναν γκαμήλα
φορτωμένη μὲ χρυσάφι.

Ὁ δὲ Σῆμος τῆς Πατρίδος ἐκτυποῦσε τουμπελὲν
στὸ μεγάλο τὸ λελέκι,
καὶ γελώντας τραγουδοῦσε: χόρευε, κυρὰ Σουσοῦ,
καὶ γκαμήλα τοῦ χρυσοῦ.

Μέσα τὸν Κερίμ Ἀγὰ τὸν ἀρχιχαμάλαρο... ἔγινε κι' ἡ δόξ' αὐτοῦ σάν τριμμένο τάλλαρο.

Πῶς ἐγώ, κι' ἂν ἀληθεύῃ πῶς ἐδόθησαν παράδες,
γιὰ κακὸ δὲν τὸ νομίζω μέσ' σ' αὐτὴ τὴ φτώχεια ποῦχω,
πέπει καποτε νὰ δίνουν' στοὺς φτωχοὺς οἱ ταλλαράδες
νὰ μπουρὺν καὶ τοῦτ' οἱ δόλαιοι νὰ φοροῦν κανένα ροῦχο.

Κι' ἂν ἐδόθησαν παράδες, τί κακὸ συνέβη τάχα;
κι' ἂν ἀνοίγουν τὸ πούγγι των σὲ τί βλέπτουν, συμπολίται;
ἢ πληρώνουνε γιὰ ψήφους ἢ καὶ γι' ἄλλους λόγους, χάχα,
ἢ ποσὴποτε κι' ἡ φτώχεια καὶ πῶς ἐξοικονομεῖται.

Πλήρεις ἱεροῦ πυρὸς
δότε βάλσαμον τῶν πόνων,
καὶ πρὸ πάντων ὁ καιρὸς
τῶν ἐκλογικῶν ἀγῶνων
θεωρεῖται κι' ἀπὸ μένα καὶ παρ' ὧν ἐποχή,
ποῦ μπουρὺν χαδιάρη μαῦρο νὰ γευθοῦνε κι' οἱ φτωχοί.

Φ. — Ὅμιλεῖς ἀληθινὰ σάν τὸν Νάθκν τὸν σοφὸ
καὶ στοὺς λόγους σου τρυφῶ.
Μὰ κι' ἐγώ, ποῦ τώρα πάλι
θεοπάλαβο προβάλλει
τὸ καινούριο Καρναβάλι,
πέρω τοῦμπανο καὶ ντέφι,
κι' ὅλος γέλοια κι' ὅλος κεφί
ξεφωνίζω, μασκαρά,
σὲ καθένα ταλλαρά:
χόρευε, κυρὰ Σουσοῦ
καὶ γκαμήλα τοῦ χρυσοῦ.

Περὶ προσχεδίου κρίσεις καὶ μεγάλας συζητήσεις.

II. — Ἀμμ' εἶδες τὸ προσχέδιον τῆς Ἀναθεωρήσεως;
Φ. — Ἀμμ' εἶδες τὸ προσχέδιον αὐτὸ τῆς Κυβερνήσεως
περὶ τῶν διατάξεων τῶν Συνταγματικῶν,
ποῦ κράτους μᾶς ὑπόκειται μετλὸν μοναδικόν.

Ἀντίρρησιν σὲ τοῦτο κανένας δὲν θά' πῃ,
πλὴν ἓνα μὲ λυπεῖ,
ποῦ καὶ γιὰ Γερουσία ποσῶς δὲν ἀναφέρει
μὲ τᾶλλα, χασομέρη.

Εἰς τὰς τροποποιήσεις ἐκείνας τὰς γνωστὰς
αἰφνης καὶ παρ' ἐλπίδα
δὲν διάβασα, δὲν εἶδα
καὶ Γερουσιαστάς.

Δὲν κάνουν Γερουσία... σ' αὐτὰ τὰ τρία λόγια
κανεῖς Ρωμῆος δὲν ξέρεῖ τί διάβολο νὰ πῇ...
δίχως μὰ Γερουσία μοῦ λένε, κουτομώγια,
δὲν εἶναι σωτηρία, δὲν εἶναι προκοπή.

Δὲν κάνουν Γερουσία...
κρίμα καὶ τοῖς ἄλλοι...
κράτος χωρὶς οὐσία
μονάχα μὲ Βουλὴ.

Ἀλθὸς σημερινό,
κλάψε τὸ ροιζικὸ
αὐτῆς τῆς πολιτείας.

Σκιαὶ σπετῶν προγόνων,
Συμβούλιον καὶ μόνον
κάνουν Ἐπικρατεῖας.

Δὲν μᾶς κάνουν Γερουσία... τρέχω σ' Ἰπουργεῖων σκάλας,
ἐρωτῶ πολλοὺς γιὰτὶ,
ὅσοι ἀπὸ τόσαις ἀλλοίαις
τὴν νομίζουν περιττή.

Δίχως Γερουσία κράτος ἔχουν δίχως στέγη σπῆτι,
τί παραλείψεις φρικτὰ...
ποῖός ἐκείνος, ποῦ δὲν φρίττει
ποῖός, ποῦ δὲν ἀγανακτεῖ;

Μές' στῆς ἄλλαις τῆς θυσίας
κρῖμα, τῶν Ἑλλήνων παῖδες,
ὅπου θᾶναι Γερουσίαις
μοναχά' στοὺς καφενέδες.

Μῆνις σεβαστῶν Γερουσιαστῶν.

Διαφόρων καφενέδων Γερουσιασταὶ σιμόνουν
καὶ φωνάζουν καὶ θυμόνουν.

"Ἄλλοι τρέμουνε τὸ ρεῦμα μόλις καμμιὰ πόρτ' ἀνοίγει,
ἄλλοι γιὰ νὰ ζεσταθοῦνε περπατοῦν κοντὰ κοντὰ,
κι' ἄλλους πάλι σεβασμίους ὁ ξερόδ' ἤχας τοὺς πνίγει
κι' ὁλοένα καραμέλαις πιπιλίζουνε Μπαλντζά.

"Ἄλλων πάσχουν τὰ σηκώτια,
ἄλλων πάσχουν τὰ νεφρά,
κι' ἄλλοι τρέφοντ' ἐλαφρὰ
μὲ τοῦ Πίγκ τὰ καταπότια.

Γερουσίαν ἀπαιτοῦμεν, κατὰ θυμωμένος ἔφα
Γερουσιαστῆς μεγάλος, ὅπου χάνεται γιὰ πρέφα,
Γερουσία δίχως ἄλλο κι' ἄλλος ἀπαιτεῖ νὰ γένη,
ποῦ' στὸ Ντόμινο κανέννας καί' στὴ Ντάμα δὲν τοῦ βγαίνει.

Γερουσίαν θέλω τώρα καὶ γι' αὐτὴν πατῶ ποδάρι,
ξεφωνίζει κι' ἄλλος τρίτος,
ποῦχει γίνεϊ σὰν παντζάρι
ὁ Ρωμαϊκὸς τοῦ μύτος.

Τὸ προσχέδιον ἐκεῖνο
μόνον ἄνευ Γερουσίας
καταστρεπτικὸν τὸ κρίνω,
προῖον ἀνοησίας.

"Ὁ καθεὶς μὲ τοῦτο χάνει τὴν ἐλπίδα, τὴν χαρὰ του,
καὶ τὸν πιάνει τὸ μπουρί,
κανεὶς πλέον δὲν ἔμπορεῖ
Γερουσιαστῆς νὰ μένη διαρκῶς τοῦ Ζαχαράτου.

Πότε καρτεροῦν νὰ γίνῃ κι' ἡ δική μας Γερουσία;
τὴν δευτέρᾳ παρουσία;
Ἄνυψώσετε φωνήν, Γερουσιασταὶ πρεσβύται,
καὶ διακαρτερηθῆτε.

Γερουσία Γερουσία... πῶς τὴν ἔχω λαχταρίζει...
σκούζει κι' ἄλλος παραπέρα,
ὅπου κάνει νύκτα μέρα
'στὸ νερό λισιθερίσι.

Γερουσία κι' ἐγὼ θέλω
κι' ὁ λαὸς ἄς ἀλλάξῃ...
μάρε, ἐμπρὸς στὸν Βενιζέλο
τὸ προσχέδιον ν' ἀλλάξῃ.

Τὸν Θεσμὸν τῆς Γερουσίας κι' ἄλλος ἐξαλλος ζητεῖ,
ποῦ νυχθημερόν' στὸ χέρι μιζομάντυλα κρατεῖ.
Γερουσία Γερουσία νάβγῃ τῆς καρδιάς μας τᾶντι
καὶ νὰ βροῦν δουλειὰ κι' οἱ γέροι,
σκούζει κι' ἕνας, ὅπου ξέρει
καθεμιάς ἐφημερίδος τὸν ὑπεύθυνον συντάκτη.

"Ἐως πότε συζητήσεις μοναχά' στοὺς καφενέδες,
πρέφα, ντόμινο, νερό;
ἄς μὴ χάνωμε, μπεμπέδες,
τὸν πολῦτιμο καιρό.

Προχωρεῖτε κοῦτσι κοῦτσι
πρὶν μᾶς πάρουν τὸν ἄερα...
μάρε, ἐμπρὸς μὲ ταμπакέρα
καὶ μὲ ναργιλέ μαρκοῦτσι.

Τέτοια λέει κι' ἕνας κι' ἄλλος Γερουσιαστῆς μπεμπές,
καὶ τὰ μάτια τῶν ἀστράφτουν καὶ σκορποῦν ἀνάλαμπες.
Κι' ὅλοι γιὰ τὸν Βενιζέλο ξεκινοῦν ἀγριεμμένοι,
ὅμως ἄκαμπτος ἐκεῖνος' στὸ προσχέδιόν του μένει,
κι' ἀπρακτοί' στοὺς καφενέδες ἐπιστρέφουν ὅπως πρῶτα,
κι' ἐν θυμῷ παραφορᾷ
παραγγέλλονται νερά,
τρίζουνε ψευτομασέλαις κι' ἀπειλοῦνται καθεστῶτα.

Ἑλληνιστὶ τὸν ψάλλω τὸν Στρατηγὸ τὸν Γάλλο.

Καλῶς ἤλθες, καλῶς ἤλθες μὲ τὰ χιόνια, φίλε Γάλλε,
γεῖά σου, Στρατηγέ μεγάλε.
Τί χαρὰ γιὰ μᾶς μεγάλη
ὅταν μὲ τὴν Σενεγάλη
ἤλθες τώρα κατὰ πρῶτον
'στὸ Βασίλειον τῶν φώτων.

Καλῶς ἤλθες, καλῶς ἤλθες, καὶ σοῦ λέν ἀπὸ παντοῦ:
καλῶς ὥρισε, Ἐντοῦ.
Καλῶς ἤλθες μὲ τὰ χιόνια
γιὰ ν' ἀνοίξωμε δουλειάς...
ἐξεφτίσανε Κορδόνια
καὶ μαράθηκαν Ἑλησις.

Μᾶς ἤλθες διοργανωτής,
καὶ τώρα ξέρεις πῶς πατεῖς
τὴν θεῖαν γῆν τῶν Ἀθηνῶν
καὶ τὸν ἀργῆτα Κολωνόν.
ἔνθα μεγάλη σήμερα κυράδα κι' ἐρημία,
οὐδ' ὑπὸ βάσσαις ἀηδῶν μινύρεται καμμία,
μὰ λίγει μινύρεται σὲ δρόμο καὶ σὲ σπῆτι
συναχωμένη κι' ἐρυθρὰ πολλῶν Αἰάντων μῦτη.

Μές' στὸ Ρωμαϊκὸ μισαλὸ προσπάθησε νὰ μπῇ...
μὲ μία σου ματιά
θὰ νοιώσῃς πῶς φωτοβολεῖ κάθε πυγολαμπία,
κοινῶς κολοφωτιά.

"Ἐλα καὶ σύ, συνείθισε σὲ βίον ἀσυνήθη,
μαζί μας ν' ἀφομοιωθῇς
καὶ γρήγορα νὰ μυηθῇς
'στὰ πάτια μᾶς ἤθη.

Τροπαίων κι' ἀνδραγαθιῶν νὰ κελαῖδῃς ἐγκώμια,
τρίζε τὴν σακαράκα σου καὶ σὺ στὰ πεζοδρομια,
μᾶθε καὶ σὺ στὸν καφενέ ν' ἀεροκροπανίζῃς,
μᾶθε καὶ τὸν γαδάσινο μαζί μας νὰ καπνίζῃς.

Γενεὸ καὶ σύ μὲ τοὺς Ρωμαῖους Ρωμῆας, ἀγαπητέ,
καλῶς μᾶς κόπιλασε, Ἐντοῦ... κάθε σπαθῆτος χαίρει...
ἄλλ' ὅμως πρόσχε μὴ μπῇς μέσα σὲ τράμ ποτέ,
γιατὶ βεβαίως θὰ πλαστῇς μὲ κάποιον τραμβαγέρη.
Καλῶς μᾶς ἤλθες... μᾶζεφε μισὰ μπουμπουνισμένα,
μὰ ποτε ποτ' ἐπίτρεπε καὶ κούνημα κανένα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

Δουκὸν τὴν Πέμπτην ὁ χορὸς ὑπὲρ τῶν ἡνιάτων
θὰ γίνῃ στὸ Βασιλικὸν ἐκ τῶν ὀρασιότατων.
Καὶ σὺς κυρίας χάριτες ὀφείλονται τῶνόντι,
καὶ πρῶτον εἰς τὴν Πεδέδρον Ἑλένην Νεγρεπόντη.